

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa B. T.

przeciwko S. M.

o ustalenie stosunku pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżących na jakiegokolwiek względy, które w ich ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr

189753). Powołane przez skarżących okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Z kolei uzasadnienie

potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej. Z kolei wykazanie - podnoszonej w skardze kasacyjnej - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona. Chodzi tu więc o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. stwierdzając, że: „(...) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu czy zachowanie pracodawcy w stosunku do pracownika polegające na wykonywaniu wobec niego czynności z zakresu prawa pracy przesądza o kontynuowaniu umowy o pracę,

Oraz na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 kodeksu postępowania cywilnego z powodu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ze względu na całkowicie błędną wykładnię art. 11 i 25¹ § 1 kodeksu pracy, wskutek której Sąd Okręgowy w L. ocenił, że między stronami stosunek pracy uległ rozwiązaniu w dacie wydania świadectwa pracy, naruszając przy tym przepis art. 30 § 1 kodeksu pracy, który nie przewiduje przyjętej przez Sąd formy rozwiązania umowy o pracę poprzez wydanie świadectwa pracy”.

Wniosek ten nie został poparty jakimkolwiek wywodem prawniczym, który wskazywałaby na kwalifikowaną postać naruszenia przez sąd drugiej instancji konkretnych przepisów prawa materialnego, czy też procesowego. Z kolei zagadnienie prawne zostało sformułowane wadliwie, tj.: nie zostało sformułowane w sposób abstrakcyjny. We wniosku brak jest wskazania - dlaczego jest ono istotne oraz brak jest przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne, a ponadto nie została przedstawiona odpowiednia jurydyczna argumentacja wskazująca na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącą, a odmienny od sposobu

rozstrzygnięcia tego problemu, przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji.

Powołana w skardze oczywistość naruszenia art. 11 k.p. i 25¹ § 1 k.p. w istocie odnosi się do kwestii ustalenia faktów lub oceny dowodów. Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że w motywach zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji nie można dostrzec błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni. Zgodnie z art. 382 k.p.c. postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, a wyrok sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych (por. uchwałę SN z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124). W niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji oceniał stan faktyczny niniejszej sprawy od złożenia pozwu aż do zamknięcia rozprawy apelacyjnej. W tym stanie rzeczy podnoszone w skardze zarzuty i ich uzasadnienie są oczywiście bezzasadne. Odmienne ocena okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania oczywistości naruszenia powołanych w skardze przepisów.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.